

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 12/20
Люксембург, 4 февруари 2020 г.

Решение по дело C-447/18
UB/Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava

Национална правна уредба, която ограничава правото на допълнително обезщетение, отпускано на някои спортисти на високо ниво, само до гражданите на съответната държава членка, представлява пречка пред свободното движение на работници

В решение Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava (C-447/18), произнесено на 18 декември 2019 г., Съдът постановява, че член 7, параграф 2 от Регламент № 492/2011 относно свободното движение на работници¹, който предвижда, че работник — гражданин на държава членка, има право да ползва на територията на другите държави членки същите социални предимства както работниците — местни граждани, не допуска правна уредба на държава членка, която обвързва правото на допълнително обезщетение, изплащано на някои спортисти на високо ниво, които са представлявали тази държава членка или нейните правни предшественици в международни спортни състезания, с условието заявителят да е гражданин на посочената държава членка.

В настоящия случай на чешки гражданин (избрал това гражданство при разпадането на Чешката и Словашка федерална република), живеещ на територията на днешна Словакия, и печелил златни и сребърни медали в европейски и световни първенства по хокей на лед като член на националния отбор на Чехословашката социалистическа република, е отказано правото на допълнително обезщетение, отпускано на някои спортисти на високо ниво, които са представлявали Словакия, тъй като няма словашко гражданство. При присъединяването на Словашката република и на Чешката република към Европейския съюз заинтересованото лице работи и в основно училище, като остава на тази работа и след присъединяването.

Най-напред, Съдът констатира, че разглежданото допълнително обезщетение е изключено от приложното поле на Регламент № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност². Всъщност според Съда допълнителното обезщетение не попада в обхвата на понятието „обезщетение за старост“ по смисъла на член 3, параграф 1 от този регламент, който определя клоновете на социална сигурност, по отношение на които се прилага Регламент № 883/2004. В това отношение Съдът отбелязва, че основната цел на допълнителното обезщетение е да възнагради получаващите го лица за изключителните резултати, които са постигнали в сферата на спорта като представители на своята страна, което обяснява, от една страна, прякото финансиране от държавата извън източниците на финансиране на националната система за сигурност и независимо от вноските на получаващите го лица, и от друга страна, обстоятелството, че то се изплаща само на много ограничен брой атлети. Освен това той добавя, че изплащането на допълнителното

¹ Регламент (ЕС) № 492/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2011 година относно свободното движение на работници в Съюза (ОВ L 141, 2011 г., стр. 1). Член 7, параграф 2 от този регламент представлява конкретен израз на закрепеното в член 45, параграф 2 ДФЕС правило за равно третиране в специфичната област на предоставянето на социални предимства.

² Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 166, 2004 г., стр. 1 и поправка в ОВ L 200, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82).

обезщетение зависи не от правото на получаващото го лице на пенсия за осигурителен стаж и възраст, а само от подадено от него искане в този смисъл.

По-нататък, след като уточнява, че макар да не е променял местожителството си, съответният работник се е оказал в положение на работник мигрант поради присъединяването към Съюза на държавата, на която е гражданин, и на държавата, на чиято територия живее, Съдът постановява, че разглежданото в случая допълнително обезщетение попада в обхвата на понятието „социално предимство“ по смисъла на член 7, параграф 2 от Регламент № 492/2011. Във връзка с това той констатира, че възможността работник мигрант да бъде възнаграден като работниците — граждани на приемащата държава членка, за изключителните спортни резултати, които е постигнал, като е представлявал тази държава членка или нейните правни предшественици, може да допринесе за интегрирането на този работник в средата на посочената държава членка, и следователно за осъществяването на целта на свободното движение на работници. Съдът подчертава, че действието на разглежданото в главното производство допълнително обезщетение се състои не само в това да осигури на получаващите го лица финансова сигурност, с което се цели по-специално да се компенсира непълното им включване в пазара на труда през годините, посветени на практикуването на спорт на високо ниво, но също и преди всичко да им донесе специален социален престиж предвид спортните резултати, които са постигнали като такива представители.

Ето защо Съдът приема, че държава членка, която отпуска такова обезщетение на своите работници — местни граждани, не може да го откаже на работниците — граждани на други държави членки, без да извърши дискриминация, основана на гражданството.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293